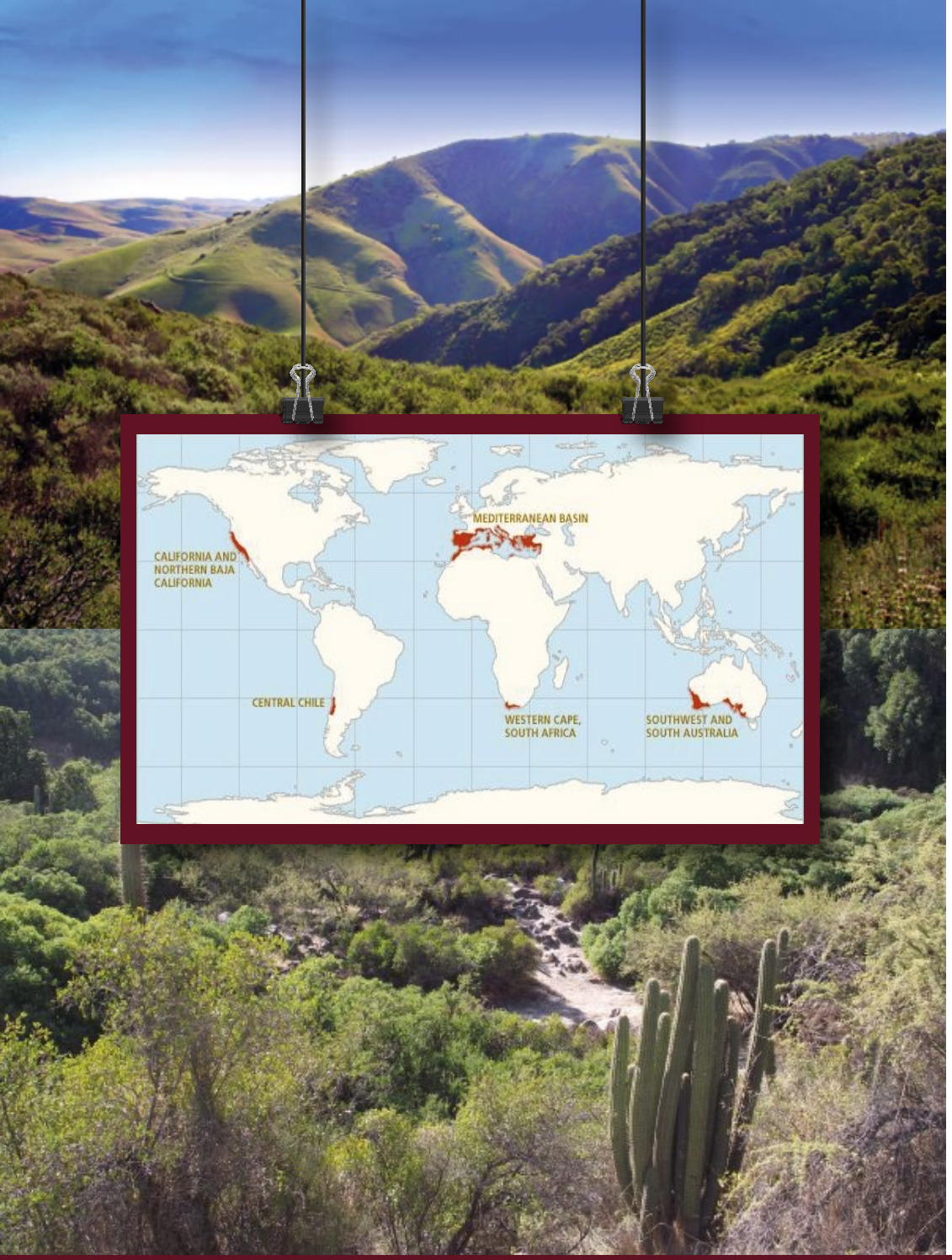

El Bosc Mediterrani al Món

El Bosc i Matoll Mediterrani o Durisilva, és un bioma de boscos i matolls que es desenvolupa a regions amb clima mediterrani, caracteritzat per hiverns temperats, estius secs, tardors càlids i primaveres amb abundants precipitacions, a més de freqüents incendis forestals als quals la vegetació està adaptada. Està representat per comunitats vegetals similars adaptades per suportar l'estiu àrid i es troben a cinc regions climàtiques mediterrànies del món:

- Conca del mar Mediterrani

- Xaparral Califòrnia
Al centre i sud de Califòrnia així com a l'extrem nord-oest de Baixa Califòrnia, els turons costaners estan coberts per camamells (Arctostaphylos manzanita), Ceanothus, xàfecs i suculents d'origen american que formen el xàfec i que viuen a les zones més àrides. Quan el clima es suavitza apareix una formació anomenada alzinal.

- Matollar Xilè
Al centre de Xile, creix una formació vegetal escleròfila a l'ecorregió del matoll Xilè. S'estiguen entre les conques dels rius Aconcagua pel nord, fins a l'Itata pel sud. Les seves espècies més característiques són, entre d'altres, el quillai, el peum, la patagua, el litre, el palmell xilè, el boldo, la gla del nord, l'arç, el roure de Santiago, el maitè, el maqui .

- Fynbos al sud africà
La formació vegetal que ocupa la regió del cap de Bona Esperança, a Sud-àfrica, rep el nom de fynbos, i és un matoll compost per plantes de la família de les Proteàcies; alberga un nom extraordinari d'espècies, moltes de les quals són endèmiques; per exemple, hi ha més de 600 espècies del gènere Erica.

- Malleig al sud-oest i sud d'Austràlia
Al suroest d'Austràlia dominen els boscos d'eucaliptus; si l'espècie present és Eucalyptus diversicolor, el bosc s'anomena karri, però si l'espècie dominant és Eucalyptus marginata, el bosc rep el nom de jarrah. En aquest cas, el sotabosc està compost principalment per arbustos de la família de les Proteàcies.

Arbres

- EUCALYPTUS GUNNI (AUS)
- CASUARINA EQUISETIFOLIA (AUS)
- JUBALEA CHILENSIS (XILE)
- SCHINUS MOLLE (XILE)
- CALOCEDRUS DECURRENS (CALIFORNIA)
- STRELITZIA AUGUSTA (SUDAF)

EUCALYPTUS GUNII

CASUARINA EQUISETIFOLIA

JUBALEA CHILENSIS

SCHINUS MOLLE

CALOCEDRUS DECURRENS

STRELITZIA AUGUSTA

• EUCALYPTUS GUNII

És una espècie d'Eucalyptus de la família de les Mirtàcies, endèmica de Tasmània, i que es localitza a les planes de l'altiplà central al voltant dels 1100 metres d'altitud. És un arbre perennifoli de mida petita a mitjana. Els espècimens més antics tenen un tronc massís i grans branques que s'estenen. L'escorça és sovint persistent al llarg de diversos metres. Les fulles són d'el·líptiques a ovades, oloroses, verd blavoses i amples. Les flors blanques es produeixen a mitjans d'estiu.

Aquesta espècie destaca per la seva excepcional tolerància al fred tot i ser un eucaliptus (fins a -14 °C, excepcionalment -20 °C durant breus períodes) i ara és comunament plantada com a arbre ornamental a les Illes britàniques i algunes parts d'Europa occidental. És de ràpid creixement, i arriba a mesurar fins a 37 m d'alçada a la maduresa, amb un ritme de creixement de fins a 1,5 m (rarament 2 m) per any.

El fullatge canvia a mesura que l'arbre madura d'una fulla arrodonida de color blau cerós a un fullatge més elongat i verd viu als arbres més madurs, però amb la poda es pot mantenir el fullatge juvenil. La planta produeix una saba similar al xarop de l'auró argentat, i s'està considerant el seu cultiu per a aquest producte. Quan s'embotella i se li posa tapa, el líquid fermenta i s'assembla a la sidra de poma. El fullatge dolç és un aliment apreciat pel bestiar.

Eucalyptus: prové del grec kaliptos, "cobert", i el prefix eu-, "bé", en referència a l'estructura llenyosa que cobreix i dona protecció a les seves flors.

• CASUARINA EQUISETIFOLIA

El nom de la Casuarina (Casuarina equisetifolia) deriva del casuari, au australiana el plomatge de la qual s'assembla a les branques d'aquest arbre, o casuarina cua de cavall, i és endèmic d'Austràlia, Malàisia i Polinèsia. Es tracta d'un arbre semiperennifoli (perd parcialment les fulles a la tardor-hivern) Arriba a una alçada de 25-30m. amb un port recte i un tronc d'un gruix màxim de 50cm. Les fulles són fines, llargues, de color verd, i mesuren 10-20cm de longitud. Les flors són de mida petita i de color rosa-vermellós. El fruit és una falsa pinya globosa que conté samarses de 5-8mm de diàmetre.

Aquesta és una planta molt interessant per la resistència. Però, que no saps per què és tan adaptable? Doncs bé, la resposta és a les micorizes, que s'adhereixen a les seves arrels i l'ajuda a fixar el nitrogen, un nutrient fonamental per al creixement vegetal.

• JUBALEA CHILENSIS

Jubaea Chilensis és el nom botànic d'aquesta espècie pertanyent a la família Arecaceae i és coneguda de forma comuna com: palmera de Xile, palmera de la mel, palmera de vi, coco de Xile, palmell de vi, coquito, palmera xilena, coco xilè , llita, palmell de Xile, palmell de mel i palmell de boquets. Les seves sinonímies són les següents: *Cocos xilensis*, *Cocos xilensis*, *Jubaea spectabilis*, *Micrococos chilensis* i *Palma chilensis*.
Aquest Arbre original d'Amèrica del Sud (Xile) pot arribar a fer 25m. d'alçada i 8 de diàmetre. De creixement lent, sobretot de jove, d'adulta un cop ben desenvolupat l'estípit, la taxa de creixement és més ràpida. És una espècie longeva, arriba a viure fins a 400 anys. Es caracteritza pel seu port majestuós, ideal per cultivar com a exemplar aïllat o destacat. Amb la seva saba ensucrada es prepara el vi de palmell i mel de palmell de Xile. Les llavors o boquets de Palma són comestibles i emprats a la pastisseria.

• SCHINUS MOLLE

El Schinus molle, anomenat fals pebrer o aguaribay, és un arbre perennifoli originari de Sud-amèrica, sent especialment abundant als Andes Centrals i introduït a Europa pels espanyols, després de la conquesta del nou món. Aquest arbre d'uns 10 m d'alçada, que pot assolir els 25 m a les zones d'origen, té l'escorça escamosa, marró, grisenca o vermellosa, i amb les branques penjants i gràcils. Tota la planta genera una resina molt aromàtica que s'aprecia només tronxar una fulla o ramilla. Les fulles són persistents, oposades i compostes per 8-20 parells de fulles més una terminal. Són de forma linear o linear-lanceolada, serrades al marge i acabades en punta corbada. Les flors amb cinc pètals blanquinosos que es disposen en raïms terminals allargats i que surten a la primavera, si bé en zones de clima molt benigne poden florir durant tot l'any i veure's alhora flors i fruits. Els fruits apareixen en raïms, al principi són carnosos però madurs són secs, globosos i adquireixen un to rosat o purpuri característic. La coberta externa és fràgil, com una pellofa, i dins té una llavor també globosa. El fruit és comestible però més suau que el pebre tradicional.

Al fals pebrer se li donen aquests usos:

- Com a arbre ornamental, ja sigui com a exemplar aïllat o en alineacions, és una planta que produeix una ombra agradable durant tot l'any. A més, també se sol treballar com a bonsai.
- És una planta àmpliament utilitzada per la medicina tradicional. A la seva escorça i resina se li han atribuït propietats tòniques, antiespasmòdiques i cicatritzants i la resina és usada per alleujar les càries. Els fruits frescos en infusió es prenen contra la retenció d'orina. Les fulles bullides i els banys amb l'aigua de les fulles en decocció serveixen com a analgèsic, cicatritzant i anti inflamatori d'ús extern, i les fulles seques exposades al sol s'usen com a cataplasma per alleujar el reumatisme i la ciàtica.
- La llavor, si es frega contra la pell, és un bon repel·lent de mosquits. De les fulles i l'escorça s'extreu un oli essencial (bàlsam) el qual és utilitzat en dentifrics, perfums i sabons com a matèria primera industrial. Les fulles s'utilitzen també en l'obtenció de tints naturals per a teixits a la regió andina.

• CALOCEDRUS DECURRENS

Arbre de gran talla, que pot assolir 45 m d'alçada, amb port columnar estret, arrodonit a l'extrem. Escorça marró-vermellosa, escamosa, tornant-se fibrosa i profundament esquerdada amb els anys. Ramificació dística sobre un sol pla, amb branquillons aplanats. Fulles escamiformes, molt més llargues que amples, disposades en 4 files, fortament imbricades a excepció de l'àpex que està aixecat; són de color verd fosc i desprenen olor de resina en fregar-les. Cons allargats, solitaris, penjolls, d'uns 2 cm de longitud, de color marró clar. Estan formats per 3 parells d'escates, sent les del parell inferior més petites, les del segon parell allargat i amb una petita espina a l'extrem i les del parell central soldades formant un envà. Cadascuna amb 1-2 llavors d'ales desiguals. Els cons maduren anualment i després cauen.

Etimologicament, Calocedrus, procedeix del grec: καλλος, "carrers", bell i de χέδρος, "cedres", el cedre, significant llavors "cedre bell". Decurrens, epítet llatí que té el mateix significat que "decurrent" -del qual deriva- al·ludint a les "escates" de les fulles que es recobreixen una a una altra.

La fusta lleugera de l'arbre s'utilitza per a l'elaboració de llapis, en particular als Estats Units on és la principal matèria primera per a la seva fabricació, pel fet que és suau i tendeix a aguzar-se fàcilment sense formar estelles, o en marqueteria. També és un arbre ornamental popular, valuós per la resistència a la sequera. Fusta molt apreciada pels escultors. Com el seu nom ho indica, la seva escorça es pot cremar com a encens.

• STRELITZIA AUGUSTA

És una planta rizomatosa perenne de port arbori originària d'Àfrica. És una de les espècies conegudes com a Ave del paradís. Pot assolir una alçada màxima de 10 metres. Les fulles són grans, lanceolades i amples, amb una longitud de fins a 1 metre. El pecíol és igualment molt llarg: de més d'1 metre als exemplars adults. Les seves flors d'uns 20 a 30 centímetres, estan disposades a les aixelles de les fulles, de forma molt particular, irregular i constituïda per tres tèpals estèrils divergents, acolorits i altres tèpals interns culminats en forma de fletxa. El seu colorit no és tan espectacular com la seva germana la Strelitzia reginae, popularment coneguda com a au del paradís.

La seva bellesa i fàcil cultiu la converteixen en una espècie molt estimada. Encara que té un ritme de creixement més aviat lent, es pot fer servir per decorar des que és molt jove. I és que les seves grans fulles donen aquest toc de tropicalitat que tant ens agrada.

Plantes

- MYOPORUM PICTUM (AUS)
- CALLISTEMON CITRINUS (AUS)
- ACHILIEA MILLEFORUM (CAL)
- ARTEMISA CALIFORNICA (CAL)
- ESCALLONIA RUBRA MACRANTHA (XILE)
- STRELITZIA REGINAE (SUDAF)
- AGAPANTHUS AFRICANUS (SUDAF)
- TUBAGHIA VIOLACEA (SUDAF)
- BULBINE FRUTESCENS (SUDAF)
- SENECIO FICOIDES (SUDAF)

MYOPORUM PICTUM

CALLISTEMON CITRINUS

ACHILIEA MILLEFORUM

ARTEMISA CALIFORNICA

ESCALLONIA RUBRA MACRANTHA

STRELITZIA REGINAE

AGAPANTHUS AFRICANUS

TUBAGHIA VIOLACEA

BULBINE FRUTESCENS

SENECIO FICOIDES

• MYOPORUM PICTUM (AUS)

És un gènere de plantes arbòries i arbustives sempre verdes amb unes 90 espècies descrites, de les quals només 4 són acceptades i la resta encara sense resoldre, pertanyent a la família Scrophulariaceae o Myoporaceae. Són arbres o arbustos sempre verds amb fulles generalment alternes senceres, dentades o serrades. Les flors, solitàries o en cims axil·lars, tenen el calze amb 5 sèpals lliures o soldats i la corol·la acampanada o lleugerament bilabiada, amb tub curt i 5 pètals més o menys patents. Hi ha generalment 4 estams -ocasionalment 5, fins i tot a la mateixa espècie- amb anteres reniformes de 2 teques. El fruit és generalment carnós amb llavors ovoides.

El gènere s'estén des del sud-est d'Àsia fins a Austràlia, la Polinèsia i l'illa Maurici.

• CALLISTEMON CITRINUS (AUS)

Callistemon, nom genèric que prové del grec, i significa d'"estams bells", fent al·lusió a l'espectacularitat de les seves inflorescències; Citrinus per la seva aroma de llimona. És un arbust de la família Myrtaceae, originari dels estats de Queensland, Nova Gal·les del Sud i Victòria a Austràlia, on es troba a la rodalia de quebrades rocoses i als pantans pròxims a la costa. És una espècie perenne que arriba a mesurar entre 1 i 3 m d'alçada. Els estams són de color vermell, vermell porpra o lila amb les anteres de color fosc.

S'ha observat que els ocells utilitzen aquesta espècie com una font d'aliment. Entre els que busquen el nèctar d´aquestes flors s'inclouen el Bec d'espina oriental, el Menjamel de Nova Holanda, el Menjamel capnegre, Anthochaera carunculata i Zosterops lateralis, mentre que la Cotorra de Pennant s'alimenta de les flors.

• ACHILIEA MILLEFORUM (CAL)

La milfulles o camamilla vera (Achillea millefolium) és una herba perenne que pertany a la família de les asteràcies. Habita principalment a Àsia i la zona mediterrània d'Europa, encara que és menys abundant, fins i tot inexistent en regions com Andalusia i el sud de Portugal. S'ha introduït a altres llocs com Amèrica a causa de la dispersió accidental que ha provocat l'home. Popularment ha rebut moltíssims noms i actualment també és anomenada com: camamilla de les ribes, camamilla de Meranges, camamilla de muntanya, camamilla de prat, camamilla del tros, camamilla dels aragonesos, camamil·la vera, milherbes, percala, pixacà, sardineta, setge...

És una planta herbàcia, perenne i rizomatosa d'on poden sortir una o diverses tiges dures, erectes, tomentoses i acanalades. És difícil veure-les ramificades, sobretot en la part superior. Pot arribar a fer des 60cm a 1m d'alçada. L'arrel, majoritàriament té estolons i rizomes horitzontals. Té fulles herbàcies, alternes de fins a 20cm de llarg, bipinnatisectes o tripinnatisectes, de linear-oblongues a lanceolades en el contorn general. Les flors són petites i formen inflorescències en forma de corimbe molt dens. Les seves corol·les són groguenques o blanquinoses.

Per la seva riquesa en tanins és útil en cas de diarrees i colitis, diverticulitis, etc.. ; Antiinflamatòria, degut a l'acció de l'azulè i l'àcid salicílic. Per reduir la pressió arterial i pel tractament intern de les hemorroides i les varius, ja que afavoreix la circulació sanguínia i disminueix inflamacions de les venes; Antiespasmòdica: pot evitar els espasmes respiratoris de l'asma, tuberculosi i altres afeccions respiratòries, com al·lèrgies. També per pal·liar els dolors relacionats amb la menstruació; Digestiva i tònica: els flavonoides li atorguen propietats antiespasmòdiques molt útils en cas d'espasmes intestinals mentre que els principis amargs li donen propietats digestives i resulten adequats per les males digestions, cremor d'estómac, vòmits, etc.

S'han desenvolupat diversos cultivars que es difereixen principalment en la forma de les fulles i l'alçada de la planta; «Blue Spire» és el més comú. És molt utilitzat en jardins i disseny de jardineria. Als Estats Units aquesta espècie va guanyar el premi Planta de l'Any 1995 de la Perennial Plant Association, i el «Blue Spire» va rebre l'Award of Garden Merit de la Reial Societat d'Horticultura del Regne Unit.
És astringent, molt adequada per desinfectar ferides o mossegades d'animals. Es pot utilitzar per al tractament de cops evitant o millorant la formació de blaus, i cicatritzant: usos en ferides, llagues, cremades, úlceres ...

• ARTEMISA CALIFORNICA (CAL)

És una espècie de planta de la família de les Asteràcies que es distribueix per Califòrnia. És un arbust perenne que es troba en dunes, vessants de garriga secs, especialment a prop de la costa. És una espècie amb un port arbustiu extens que normalment creix fins als 60-200 cm. Les fulles són caduques, primes i agrupades en nodes axilars. Són aromàtiques, dividides en 2 a 4 lòbuls allargats i estrets. La tonalitat és grisosa degut a la presència de pèls atapeïts. Els marges de les fulles estan corbats cap avall fent que aquestes tinguin una aparença filiforme. Les flors es presenten en inflorescències, són petites, més aviat inconspicues (poc evidents), i es troben els capítols barrejats entre les fulles. Els branquillons són flexibles, esvelts i prims.

El gènere Artemisia es distribueix per les zones temperades de l'Hemisferi Nord i també a Sud-amèrica. L'àrea de distribució en concret és des del comtat de Marin, al sud, cap dins de la Califòrnia més meridional i cap a la regió de Baja Califòrnia. És un arbust típic costaner i de garrigues, com també es pot trobar en boscos i arbredes.

• ESCALLONIA RUBRA MACRANTHA (XILE)

És un dels membres de la família Saxifragaceae. Procedeix del sud d'Amèrica, principalment de la zona andina. Un arbust de fulla perenne de ràpid creixement i vigorós, ideal per a zones costaneres, ja que tolera els ambients salins, creix bé en àrees on colpege el vent de manera habitual. És una espècie a qui li agrada i es desenvolupa millor en els climes temperats. L'Escallonia és molt popular per l'espès del seu fullatge i el gran contrast que ofereix el seu color verd intens i el rosa de les flors. Resulta un arbust molt adequat per formar petites bardisses o massissos, fins i tot retallades de formació. És òptim així mateix per mantenir-lo en un test exposat en una terrassa o balcó assolellat.

Pot sobrepassar els 2 m d'alçada quan es cultiva a terra, fins i tot una mica més.Té una excel·lent resistència davant de la sequera. Les seves fulles són petites, simples, alternes i ovalades, amb marges dentats, de color verd molt fosc i brillant una mica més clar a la cara posterior.

Produeix nombrosos raïms que reuneix petites flors tubulars en forma de campana, compostes de cinc pètals de colors brillants que van del rosa pàl·lid passant pel rosa profund, el vermell o blanc depenent del cultivar. La floració té un perfum agradable i s'ocasiona a principis de l'estiu, continuant fins a començaments de la tardor.

S'estima més gaudir de esposicions a ple sol encara que tolera l'ombra parcial. Produeix uns fruits amb forma de càpsula ovoide que guarden al seu interior nombroses llavors. En acabar l'estiu i després de la floració necessita una retallada que conservi la planta amb un port adequat.

• STRELITZIA REGINAE (SUDAF)

L'au del paradís, flor d'ocell..., és una espècie botànica de planta amb flor, herbàcia, rizomatosa originària de Sud-àfrica que es desenvolupa conreada en jardins en regions tropicals i subtropicals. El terme científic d'aquesta planta reginae del Llatí = "de la reina", està dedicat a la reina Carlota de Mecklenburg-Strelitz, esposa del rei Jordi III d'Anglaterra, morta en 1818 i afeccionada a la botànica.

Plantes herbàcia sempreverda, amb forma de mata i fulles amb llargs pecíols. Fulles alternes, pinnades i dístiques. El seu principal atractiu són les flors en forma d'ocell, amb pètals vermells i grocs.

Les flors són hermafrodites, asimètriques, polinitzades per aus, en grups cinciniformes protegits primàriament per grans bràctees diverses laterals i amb freqüència llargament peduncles.Fruit de càpsula valvicida per 3 valves. Les llavors, tenen arilos taronges i cos oliós. És pol·linitzada per aus, les quals en posar-se sobre el tèpal en forma de fletxa per recollir el nèctar mouen les anteres que deixen caure el pol·len sobre les potes o el pit.

• AGAPANTHUS AFRICANUS (SUDAF)

És una espècie de planta de la família de les Amaril·lidàcies, originària de Sud-àfrica, si bé s'ha estès molt pel fet que s'usa com a planta ornamental. Es tracta d'una planta herbàcia, perennifòlia, rizomatosa. Posseeix una tija curta que porta diverses fulles allargades, a més a més d'un estípit floral que es veu coronat per una umbel·la de 20 a 30 flors de color blau brillant. Al segle XVII va ser introduïda a Europa com a planta ornamental d'exterior, si bé a zones a les que les gelades hi són comunes requereix esmenes protectores que evitin que es marceixin a baixes temperatures.
Durant l'estiu, requereix un reg abundant. La seva dependència hídrica és tal que es cultiva principalment als marges de llacs i corrents. Originàriament, es va importar a Irlanda i a Anglaterra per aquesta raó, i no a latituds més meridionals.Es propaga vegetativament mitjançant la divisió mecànica del rizoma. Aquest procés ha de realitzar-se just quan s'inicia la primavera o la tardor. També és possible la reproducció sexual mitjançant llavors.

• TUBAGHIA VIOLACEA (SUDAF)

És una espècie de planta dins la família Amaryllidaceae, nativa del sud d'Àfrica i que es fa servir com planta medicinal a la medicina tradicional africana. Planta herbàcia que fa fins a 70 cm d'alt. Té la base rizoma. Les fulles fan de 17-50 cm de llargada i de 0,35 fins a 0,7 cm d'amplada. La inflorescència té forma d'umbel·la erecta amb flors que s'obren successivament, de color porpra brillant. Fruit en càpsula. Floreix de mitjans d'estiu a la tardor.

Requereix protecció de les gelades hivernals. Aquesta planta ha guanyat el premi de la Royal Horticultural Society, Award of Garden Merit.

S'ha demostrat que té propietats androgèniques i contra el càncer in vitro, i que posseeix activitats antitrombòtiques, que són fins i tot superiors a les de l'all.

• BULBINE FRUTESCENS (SUDAF)

És una espècie de planta herbàcia de la família de les Xantorreàcies. Una planta de ràpid creixement, ramificada, amb fulles suculentes, perennes, de color gris verdós i lineals. Es forma la difusió de grups de tiges sovint amb arrels adventícies. Les petites flors amb forma d'estrelles amb sis pètals es troben en posició vertical, i floreixen en raïms durant la primavera (o de tant en tant en altres ocasions). Els pètals són de color groc o ataronjat, que combina amb els atractius i tous estams de color groc per a proporcionar un aspecte bicolor. El fruit és una petita càpsula arrodonida de color negre que conté les llavors que són dispersades pel vent. Es pot propagar fàcilment mitjançant esqueixos de la tija. Els esqueixos es poden plantar immediatament i mantenir-los en una zona obaga. No necessiten cap atenció ni tractament especials i formen arrels fortes en un parell de mesos.

Bulbine frutescens s'estén per Sud-àfrica al nord del Cap, Cap Occidental i Cap Oriental. Tot i això, arriba al seu màxim d'expansió a les suculentes i riques valls seques del Cap Oriental.

• SENECIO FICOIDES (SUDAF)

Curio Ficoides o Senecio Ficoides és una planta suculenta perenne, pertanyent a la família Asteraceae i al genero Curio, és originària de Sud-africana, on es desenvolupa als penya-segats i als vessants de les muntanyes. És una planta crasa, que forma arbustos estesos de múltiples tiges, que fa entre cinquanta i vuitanta centímetres d'alçada, alguns exemplars poden assolir un metre d'alçada. Les plantes adultes es poden estendre més d'1 m d'amplada. Les tiges són gruixudes i carnoses, cilíndriques, de color verd grisenc o blavós, tendeixen a perdre les fulles de la part inferior. La base de les tiges dels exemplars adults és més gruixuda i es torna llenyosa i de color grisenc. Les tiges més llargues tendeixen a inclinar-se. Actualment hi ha diferents cultivars, molt populars com a planta ornamental.

Les fulles són carnoses i gruixudes, allargades i punxegudes, són de color verd grisenc, lleugerament blavós. Es desenvolupen de forma vertical i lleugerament oberta, al llarg de les tiges de forma alterna, són gairebé cilíndriques però una mica aplanades. Les fulles i tiges estan cobertes per una fina pols blanquinosa, que els dóna el to verd grisenc o blavós, aquesta fina pols protegeix les plantes del sol, i impedeixen que les plantes perdin massa humitat. Curi Ficoides floreix generalment a la tardor i hivern, però pot florir a qualsevol època de l'any. Les inflorescències es desenvolupen a l'extrem superior de les tiges, les flors són petites i poc vistoses, creixen reunides en inflorescències verticals racemoses, són de color blanquinós o cremós, amb estil i estigmes lleugerament excel·lents de color purpura i marró o groc. Les llavors estan unides a uns pèls molt prims, que faciliten que siguin dispersades amb el vent.

Situació assolellada o parcialment assolellada, sòl porós i sorrenc, ben drenat, s'adapta a diferents tipus de sòl, fins i tot pobres o àcids, però han de drenar perfectament. És adequada per cultivar en rocalles o en testos, queda perfecta combinada amb altres plantes suculentes, el color de les fulles crea espectaculars contrastos.